

maa Varemærket udslettes; men det kan jo ogsaa paa anden Maade end ved en Dom godtgjøres for Registratør, at Vedkommende er uberettiget til at drive Omsætning med denne Vare, f. Ex. ligesom ved en Dyrighedsattest om, at Vedkommende ikke har havt Afkomst eller har tabt Afkomsten til at drive Omsætning med denne Vare, fabrikere eller handle med denne Vare. I disse Tilfælde vil jo Enhver, som kan fremlægge en saadan Dom, eller som kan erhverve en Attest fra vedkommende Dyrighed derom, være berettiget til at forlange, at dette uberettigede Varemærke udslettes. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor det ærede Medlem vil have, at denne Passus helt skal udgaa; thi jeg synes ikke, at den paa nogen Maade kan undværes. Endelig har det ærede Medlem ikke forstaaet, hvad Meningen er med Nr. 4, uagtet der jo dog i Betænkningen er anført Grunden til, at denne Bestemmelse er sat ind. Sagen er jo nemlig den, at Mærker kunne være utilstedelige, og at et Mærke af Hensyn til det Offentlige bliver at udslette, naar det ved et feilagtigt Skjøn om dets Utilstedelighed er indregistreret. — Det maa jo nemlig bero paa et Skjøn fra Registratørs Side, om et Mærke findes utilstedeligt eller ikke. Men dette Skjøn bør jo kunne underkendes af Indenrigsministeren, og naar denne finder Mærket at være utilstedeligt, paalægges det Registratør atter at udslette dette Mærke. Det kan f. Ex. indeholde Tele af et offentlig Baaden, som Ministeriet finder at udgjøre Hovedtrækkene i dette. Det kan indeholde Afbildninger, som kunne vælle Forargelse, men som dog efter Registratørs Opfattelse ikke gav tilstrækkelig Grund til at negte dets Indregistrering; skulde da ikke Ministeriet, som det øverste Tilsyn fra det Offentliges Side, have Ret til at sige til Registratør: Dette Mærke burde Du ikke have indregistreret, og det bør derfor udslettes. — Det ærede Medlem vil endelig have, at det skal være en Feil, at der i Nr. 4 i § 7 nævnes § 11 og formener denne Del af Nr. 4 referere sig til § 12, uagtet der staa § 11, men det ærede Medlem, som nys oplæste det første Stykke i denne Paragraf, gav sig ikke Tid til ogsaa at læse det andet Stykke af § 11, hvoraf han vilde have kunnet se, at det er dette andet Stykke i § 11, hvortil der sigtes ved Bestemmelsen i Nr. 4 i § 7. Der staa nemlig i § 11, at den Ret, som Vedkommende har erholdt, tabes ved Dødsfald, for saa vidt der ikke inden et Aar fra Dødsfaldet at regne meddeles Registratør, at Retten til Mærket er opretholdt. Naar altsaa denne Anmeldelse om, at Mærket opretholdes, ikke er kommen inden den i § 11 bestemte Tid, saa taber jo Mærket sin Gyldighed, og saa skal Registratør udslette det. Det er altsaa fuldstændig rigtigt, hvad der staa, at det er § 11 og ikke § 12, hvortil denne Paragraf sigter, og dette kan ikke undværes. Det ærede Medlem har der-

næst foreslaaet, at sidste Stykke af § 7 skulde udgaa; det har jeg allerede omtalt; det hører sammen med Bestemmelsen under Nr. 4. Det er jo dog i og for sig meget billigt, naar Ministeriet har et andet Skjøn over, hvad der burde være indregistreret, end Registratør har havt, at da vedkommende Anmelder faar sine Penge tilbage, som han har erlagt for Anmeldelse og Beskyttelse; thi det er jo dog ikke hans Feil, men det er Registratør, der har Ansvar for, at den Registrering, som burde have været negtet, har fundet Sted. Hvad dernæst angaar Forslaget til § 8, saa har det ærede Medlem jo sagt, at han ikke paa nogen Maade har samme Tillid til, at denne Tidende vil finde nogen Udbredelse, som jeg har sagt, at jeg har. Det, som Udvalget lægger en ganske særdeles Vægt paa, er, at der gives Leilighed for Folk især i Provindserne, der ikke, som det ærede Medlem sagde, havde Udgang til at kunne gaa op og se Registreret efter, til at blive bekendte med de Varemærker, der ere indregistrerede; men naturligvis vil det være af forhøjet Betydning, naar der kom andre Beskyttelsesforanstaltninger ind i Registrerings-tidenden, og jeg tror, at man meget godt kan overlade til Regeringen at bestemme, hvilken af den Slags Anmeldelser der passende kunde finde Plads i en saadan Tidende. Jeg har ikke paa nogen Maade tænkt mig, at det skulde ske saaledes, at man indspørte Proklamaer eller Indkaldelser til Konkursboer osv. deri; men jeg tror, at det, efter hvad der finder Sted i andre Lande, vil være hensigtsmæssigt, at man navnlig i en saadan Tidende for Varemærker fik Firmaanmeldelser; thi det er Noget, der i hele Handelsverdenen har en høj Grad af Interesse at vide, hvem der er ansvarlig Deltager i et Handelsfirma. Hvad dernæst angaar Omringingsforslaget under Nr. 7 til § 11, saa fornaar jeg ikke at indse, hvilken Fordel der skulde være ved at tage den Redaktion, som det ærede Medlem har foreslaaet, i Stedet for den Redaktion, som Udvalget har foreslaaet, hvilken sidste Redaktion ganske er i Overensstemmelse med den Redaktion, der findes i Loven af 23de Januar 1862 om Varemærker. Der staa i Udvalgets Omringingsforslag til § 11 netop dette, at Boet skal meddele Registratør Underretning om, til hvem det er Hensigten at overdrage denne Eneret (Dyrenbøll: Men de ville ogsaa kunne beholde det selv!). Det er jo paa ingen Maade ubeløst, at de ogsaa kunne beholde det selv, derfor er der givet en Tidsfrist af et Aar, inden hvilken denne Underretning skal komme; inden denne Tid af et Aar er Boet jo berettiget til at benytte Varemærket. Jeg vilde snarere sige, at det egentlig er noget i Strid med Tanken i Loven, at Boet saaledes kan benytte en Andens, den Afdødes Varemærke, uden nogen ny Anmeldelse. Det er en Undtagelse fra det Princip, der ellers ligger i Loven, hvorefter Ingen kan erhverve Eneret paa et Varemærke uden An-